UREDBE

DELEGIRANA UREDBA KOMISIJE (EU) 2017/867

od 7. veljače 2017.

o razredima sporazuma koji moraju biti zaštićeni pri djelomičnom prijenosu vlasništva u skladu s člankom 76. Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća

(Tekst značajan za EGP)

EUROPSKA KOMISIJA,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije,

uzimajući u obzir Direktivu 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava te o izmjeni Direktive Vijeća 82/891/EEZ i direktiva 2001/24/EZ, 2002/47/EZ, 2004/25/EZ, 2005/56/EZ, 2007/36/EZ, 2011/35/EU, 2012/30/EU i 2013/36/EU te uredbi (EU) br. 1093/2010 i (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća ([1]), a posebno njezin članak 76.,

budući da:

(1) U skladu s Direktivom 2014/59/EU države članice dužne su osigurati zaštitu određenih razreda sporazuma tijekom djelomičnog prijenosa imovine, prava i obveza institucije u sanaciji. Ista se zaštita propisuje i ako sanacijsko tijelo prisilno izmijeni uvjete ugovora u kojemu je institucija u sanaciji jedna od strana. Cilj je te zaštite u slučaju izvršenja djelomičnog prijenosa ili izmjene ugovora spriječiti razdvajanje imovine, prava i obveza koji su povezani na temelju tih sporazuma.

(2) Kako bi se osigurala pravilna primjena te zaštite, potrebno je točno utvrditi koje su vrste sporazuma obuhvaćene svakim od razreda utvrđenim u Direktivi 2014/59/EU. Najprimjereniji način za to utvrđivanje jest predvidjeti iscrpna pravila i definicije uz one utvrđene Direktivom 2014/59/EU. Tom se načinu daje prednost u odnosu na utvrđivanje popisa posebnih sporazuma koji se mogu sklopiti na temelju različitih nacionalnih propisa država članica jer bi sastavljanje takvog popisa bilo zahtjevno i trebalo bi ga stalno ažurirati. Ovom bi se uredbom trebalo objasniti i po potrebi ograničiti područje primjene različitih oblika zaštite koji su za svaki razred sporazuma propisani Direktivom 2014/59/EU.

(3) Različiti razredi sporazuma iz članka 76. stavka 2. Direktive 2014/59/EU utvrđeni su uz različite stupnjeve preciznosti: pojedini su razredi određeni u potpunosti, dok su drugi određeni općenitije. Nadalje, pojedini se razredi odnose na jednu vrstu ugovornog odnosa i obveza ili na ograničen skup ugovornih odnosa i obveza, dok je drugima obuhvaćen veći broj i otvoreni niz ugovornih obveza, transakcija i odnosa. Potonji bi razredi mogli potencijalno obuhvaćati sve pravne i ugovorne odnose između institucije i njezine druge ugovorne strane ili više njih. Kada bi ti razredi sporazuma bili u potpunosti zaštićeni, sanacijska tijela mogla bi imati poteškoća pri izvršavanju djelomičnih prijenosa te ih možda uopće ne bi mogla izvršiti. Stoga je primjereno spriječiti prekomjernu zaštitu kojom bi se potencijalno mogli obuhvatiti sva imovina, prava i obveze između institucije i njezinih drugih ugovornih strana.

(4) U Direktivi 2014/59/EU određeni razredi zaštićenih sporazuma definirani su općenitije. Kako bi se povećala sigurnost u smislu područja primjene, točnije u vezi sa sporazumima o osiguranju, sporazumima o prijeboju i sporazumima o netiranju te strukturiranim financijskim sporazumima, te bi razrede trebalo dodatno odrediti. Ovom se delegiranom uredbom ne bi smjelo spriječiti sanacijska tijela u tome da u okviru djelomičnog prijenosa dodatno odrede one vrste sporazuma o prijeboju ili sporazuma o netiranju koje treba zaštititi pri pojedinačnim

([1]) SL L 173, 12.6.2014., str. 190.

djelomičnim prijenosima ako se ti sporazumi priznaju za potrebe smanjenja rizika u skladu s primjenjivim bonitetnim pravilima te ako je zaštita, prije svega na temelju neodvojivosti, uvjet za to priznavanje. Sanacijskim tijelima trebalo bi dopustiti da o takvoj proširenoj zaštiti odlučuju u pojedinačnim slučajevima sanacije.

(5) Druge ugovorne strane institucije mogu se dogovoriti o takozvanom „sveobuhvatnom" ili „općem" sporazumu o prijeboju koji uključuje sva prava i obveze među stranama. Na temelju te vrste sporazuma sve vrste obveza među stranama bile bi zaštićene od međusobnog razdvajanja. Stoga djelomičan prijenos u pogledu te druge ugovorne strane ne bi bio izvediv te bi se općenito ugrozila cjelokupna izvedivost instrumenta jer sanacijska tijela možda ne bi mogla ni razlučiti koje su obveze obuhvaćene, odnosno koje nisu obuhvaćene tim sporazumima. Zato bi trebalo dodatno objasniti da se „sveobuhvatni" ili „opći" sporazumi o netiranju i prijeboju, koji uključuju svu imovinu, prava i obveze među stranama, ne bi smjeli smatrati zaštićenim sporazumima.

(6) Iz članka 80. Direktive 2014/59/EU proizlazi da suzivanje opsega definicija zaštićenih sporazuma u skladu s člankom 76. stavkom 2. Direktive 2014/59/EU ne bi smjelo utjecati na funkcioniranje sustava trgovanja, kliringa i namire ako su ti sustavi obuhvaćeni područjem primjene članka 2. točke (a) Direktive 98/26/EZ Europskog parlamenta i Vijeća ([1]). Sanacijska tijela trebala bi stoga biti obvezna zaštititi sve vrste sporazuma iz članka 76. stavka 2. Direktive 2014/59/EU koji su povezani s djelatnošću druge ugovorne strane kao središnje druge ugovorne strane. To uključuje, ali ne treba biti ograničeno na djelatnost jamstvenog fonda iz članka 42. Uredbe (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća ([2]).

(7) Isto vrijedi i za imovinu, prava i obveze koji se odnose na platne sustave ili sustave namire vrijednosnih papira. Budući da su sporazumi o netiranju obuhvaćeni područjem primjene Direktive 98/26/EZ zaštićeni u slučaju insolventnosti, zbog dosljednosti bi ih trebalo zaštititi i na temelju članka 76. Direktive 2014/59/EU. Međutim primjereno je opseg zaštite na temelju članka 76. stavka 2. te Direktive proširiti na sve sporazume s platnim sustavima ili sustavima namire vrijednosnih papira te po potrebi na njihovu povezanu djelatnost.

(8) Potreba da se pobliže odredi opseg sporazuma koji u određenim slučajevima podliježe zaštiti na temelju članka 76. stavka 2. Direktive 2014/59/EU u načelu ne bi smjela spriječiti sanacijska tijela da zaštite sve razrede sporazuma koji se mogu uvrstiti u neki od razreda iz tog članka i koji su u postupku u slučaju insolventnosti zaštićeni od odvajanja imovine, prava i obveza koji su obuhvaćeni tim sporazumima u skladu s nacionalnim zakonodavstvom o insolventnosti, uključujući propise kojima je u nacionalno zakonodavstvo prenesena Direktiva 2001/24/EZ Europskog parlamenta i Vijeća ([3]). To bi bio slučaj kada bi vjerovnik i dalje uživao prava koja proizlaze iz sporazuma osim ako bi se u okviru nacionalnog zakonodavstva o insolventnosti cijela transakcija učinila ništavom. To se posebno primjenjuje na sporazume o osiguranju te sporazume o prijeboju i netiranju koji su zaštićeni u okviru nacionalnog zakonodavstva o insolventnosti,

DONIJELA JE OVU UREDBU:

Članak 1.

Definicije

Za potrebe ove Uredbe primjenjuju se definicije iz Direktive 2014/59/EU. Primjenjuju se i sljedeće definicije:

1. „Sekuritizacija" znači sekuritizacija kako je definirano u članku 4. stavku 1. točki 61. Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća ([4]).

2. „Sporazumi o netiranju" znači sporazumi o netiranju kako je definirano u članku 295. Uredbe (EU) br. 575/2013.

([1]) Direktiva 98/26/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. svibnja 1998. o konačnosti namire u platnim sustavima i sustavima za namiru vrijednosnih papira (SL L 166, 11.6.1998., str. 45.).
([2]) Uredba (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o OTC izvedenicama, središnjoj drugoj ugovornoj strani i trgovinskom repozitoriju (SL L 201, 27.7.2012., str. 1.).
([3]) Direktiva 2001/24/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. travnja 2001. o restrukturiranju i likvidaciji kreditnih institucija (SL L 125, 5.5.2001., str. 15.).
([4]) Uredba (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL L 176, 27.6.2013., str. 1.).

Članak 2.

Uvjeti povezani sa sporazumima o osiguranju, uključujući transakcije financiranja vrijednosnim papirima

Sporazumi o osiguranju u skladu s člankom 76. stavkom 2. točkom (a) Direktive 2014/59/EU uključuju sljedeće:

1. sporazume kojima se utvrđuju jamstva, osobna jamstva i garancije;

2. založna prava i druga realna jamstvena prava;

3. transakcije pozajmljivanja vrijednosnih papira koje ne podrazumijevaju prijenos potpunog vlasništva nad kolateralom i koje uključuju jednu stranu (zajmodavca) koja pozajmljuje vrijednosne papire drugoj strani (zajmoprimcu) u zamjenu za naknadu ili plaćanje kamata i u kojima zajmoprimac zajmodavcu pruža kolateral tijekom trajanja zajma.

Sporazumi o osiguranju smatraju se sporazumima o osiguranju u skladu s člankom 76. stavkom 2. točkom (a) Direktive 2014/59/EU samo ako su prava ili imovina s kojima je založno pravo povezano ili s kojima bi bilo povezano u slučaju događaja izvršenja dostatno utvrđeni ili ih je moguće dostatno utvrditi u skladu s uvjetima sporazuma i primjenjivim nacionalnim zakonodavstvom.

Članak 3.

Uvjeti koji se odnose na sporazume o prijeboju

1. Sporazumi o prijeboju sklopljeni između institucije i druge ugovorne strane smatraju se sporazumima o prijeboju iz članka 76. stavka 2. točke (c) Direktive 2014/59/EU ako se odnose na prava i obveze koji proizlaze iz financijskih ugovora ili izvedenica.

2. Sporazumi o prijeboju sklopljeni između institucije i druge ugovorne strane ili više njih smatraju se sporazumima o prijeboju iz članka 76. stavka 2. točke (c) Direktive 2014/59/EU u bilo kojoj od sljedećih situacija:

(a) sporazumi su povezani s djelatnošću druge ugovorne strane kao središnje druge ugovorne strane, prije svega djelatnošću jamstvenog fonda iz članka 42. Uredbe (EU) br. 648/2012;

(b) sporazumi se odnose na prava i obveze prema sustavima kako su definirani u članku 2. točki (a) Direktive 98/26/EZ ili prema drugim platnim sustavima ili sustavima namire vrijednosnih papira te su povezani s njihovom djelatnošću kao platnim sustavima ili sustavima namire vrijednosnih papira.

3. Sanacijska tijela mogu u pojedinačnim slučajevima odlučiti da se sporazumi o prijeboju sklopljeni između institucije i druge ugovorne strane ili više njih, ako se odnose na vrste prava i obveza koje nisu navedene u stavcima 1. i 2., smatraju sporazumima o prijeboju u skladu s člankom 76. stavkom 2. točkom (c) Direktive 2014/59/EU ako se priznaju za potrebe smanjenja rizika u skladu s primjenjivim bonitetnim pravilima te ako je zaštita, prije svega na temelju neodvojivosti, uvjet za to priznavanje.

Članak 4.

Uvjeti koji se odnose na sporazume o netiranju

1. Ugovorni sporazumi o netiranju sklopljeni između institucije i druge ugovorne strane smatraju se sporazumima o netiranju u skladu s člankom 76. stavkom 2. točkom (d) Direktive 2014/59/EU ako se odnose na prava i obveze koji proizlaze iz financijskih ugovora ili izvedenica.

2. Ugovorni sporazumi o netiranju sklopljeni između institucije i druge ugovorne strane ili više njih smatraju se sporazumima o netiranju u skladu s člankom 76. stavkom 2. točkom (d) Direktive 2014/59/EU u bilo kojoj od sljedećih situacija:

(a) sporazumi su povezani s djelatnošću druge ugovorne strane kao središnje druge ugovorne strane, prije svega djelatnošću jamstvenog fonda iz članka 42. Uredbe (EU) br. 648/2012;

(b) sporazumi se odnose na prava i obveze prema sustavima kako su definirani u članku 2. točki (a) Direktive 98/26/EZ ili prema drugim platnim sustavima ili sustavima namire vrijednosnih papira te su povezani s njihovom djelatnošću kao platnim sustavima ili sustavima namire vrijednosnih papira.

3. Sanacijska tijela mogu u pojedinačnim slučajevima odlučiti da se sporazumi o netiranju sklopljeni između institucije i druge ugovorne strane ili više njih mogu smatrati sporazumima o netiranju u skladu s člankom 76. stavkom 2. točkom (d) Direktive 2014/59/EU ako se priznaju za potrebe smanjenja rizika u skladu s primjenjivim bonitetnim pravilima te ako je zaštita, prije svega na temelju neodvojivosti, uvjet za to priznavanje.

Članak 5.

Opći uvjeti koji se primjenjuju na sporazume o osiguranju, sporazume o prijeboju i sporazume o netiranju te strukturirane financijske sporazume

1. Člancima 2., 3. i 4. ne dovode se u pitanje sljedeće ovlasti sanacijskih tijela:

(a) zaštita svih vrsta sporazuma koji se mogu uvrstiti u neki od razreda iz točaka (a), (c), (d) i (f) članka 76. stavka 2. Direktive 2014/59/EU, a koji su u redovnom postupku u slučaju insolventnosti zaštićeni od privremenog ili trajnog odvajanja, suspenzije ili poništenja imovine, prava i obveza obuhvaćenih tim sporazumima u okviru relevantnog nacionalnog zakonodavstva o insolventnosti, uključujući propise o prenošenju Direktive 2001/24/EZ u nacionalno zakonodavstvo;

(b) zaštita svih vrsta sporazuma koji nisu obuhvaćeni člankom 76. stavkom 2. Direktive 2014/59/EU, a koji su u redovnom postupku u slučaju insolventnosti zaštićeni od privremenog ili trajnog odvajanja, suspenzije ili poništenja imovine, prava i obveza obuhvaćenih tim sporazumima u okviru relevantnog nacionalnog prava u području insolventnosti, uključujući propise o prenošenju Direktive 2001/24/EZ u nacionalno zakonodavstvo.

2. Iz zaštite utvrđene člankom 76. stavkom 1. Direktive 2014/59/EU sanacijska tijela mogu, u pojedinačnim slučajevima, isključiti sporazume o osiguranju, sporazume o prijeboju ili sporazume o netiranju koji se odnose na ugovore koji sadržavaju bilo koju odredbu kojom se u slučaju nastanka statusa neispunjavanja obveza druge ugovorne strane drugoj ugovornoj strani koja nije u statusu neispunjavanja obveza dopušta da izvrši samo ograničena plaćanja prema ugovornoj strani koja je u statusu neispunjavanja obveza ili da uopće ne izvrši plaćanja, čak i ako je ugovorna strana koja je u statusu neispunjavanja obveza neto vjerovnik.

Članak 6.

Uvjeti povezani sa strukturiranim financijskim sporazumima, uključujući sekuritizacije i instrumente koji se rabe za zaštitu od rizika

1. Strukturirani financijski sporazumi iz članka 76. stavka 2. točke (f) Direktive 2014/59/EU uključuju sljedeće:

(a) sekuritizacije u kojima su odnosne izloženosti razvrstane u tranše i uz potpuni prijenos prava vlasništva prenesene iz bilance inicijatora na instituciju ili subjekt u sanaciji (sekuritizacija na temelju „prave prodaje”);

(b) sekuritizacije na temelju ugovornih instrumenata, u kojima odnosna imovina ostaje u bilanci institucije ili subjekta u sanaciji (sintetske sekuritizacije).

Pri sekuritizacijama na temelju prave prodaje svaka uloga inicijatora u strukturi, uključujući servisiranje zajmova, pružanje bilo kakvog oblika zaštite od rizika ili pružanje likvidnosti, smatra se obvezom koja čini dio strukturiranih financijskih sporazuma.

Pri sintetskim sekuritizacijama založno pravo smatra se pravom koje čini dio strukturiranih financijskih sporazuma samo ako je povezano s određenom imovinom koja je dostatno utvrđena ili koju je moguće dostatno utvrditi u skladu s uvjetima sporazuma i primjenjivim nacionalnim zakonodavstvom.

2. Za sporazume koji čine strukturu sekuritizacije kojom su obuhvaćeni uzajamni odnosi između inicijatora, izdavatelja, povjerenika, servisera, upravitelja novčanih sredstava te drugih ugovornih strana u ugovorima o razmjeni i kreditnoj zaštiti smatra se da čine dio strukturiranih financijskih sporazuma ako su ti uzajamni odnosi izravno povezani s odnosnom imovinom i plaćanjima koja je iz sredstava stečenih iz te imovine potrebno izvršiti u korist imatelja strukturiranih instrumenata. Ti uzajamni odnosi uključuju obveze i prava povezane s odnosnom imovinom, obveze na temelju izdanih instrumenata i sporazume o osiguranju, uključujući transakcije s izvedenicama, potrebne za održavanje toka plaćanja u okviru tih obveza.

3. Stavkom 2. ne dovodi se u pitanje ovlast sanacijskog tijela da na pojedinačnoj osnovi i uzimajući u obzir konkretnu strukturu strukturiranog financijskog sporazuma u skladu s člankom 76. stavkom 2. točkom (f) Direktive 2014/59/EU odluči da drugi sporazumi među stranama iz stavka 2., primjerice sporazumi o servisiranju zajmova, koji nisu izravno povezani s odnosnom imovinom i plaćanjima koja je potrebno izvršiti, čine dio takvog strukturiranog financijskog sporazuma.

Članak 7.

Stupanje na snagu

Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu 7. veljače 2017.

Za Komisiju
Predsjednik
Jean-Claude JUNCKER